

[Vivike.]

skuffe i justitsministeriet. I Sverige har man i 1968 udarbejdet en betænkning, som er langt mere vidtgående, Fylleristrafretningen SOU 1968:55-56. Efter grundige undersøgelser og forsøgsordninger gik betænkningen ind for oprettelse af egentlige klinikker, hvor man dels tager sig af den akutte alkoholforgiftning, dels søger at iværksætte en langsigtet social og medicinsk bistand. Dette er man nu i gang med at føre ud i livet.

Der er ikke brug for flere betænkninger nu. Der bør snarest tages initiativ til en gennemgribende ændring af de stærkt kritiserede detentionsforhold, således at disse akut alkoholforgiftede personer kan få en lægeligt forsvarlig behandling. Dette må være en opgave for sundhedsvæsenet og ikke for politiet.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I anledning af hr. Vivikes spørgsmål og den skriftlige begrundelse, han har givet, vil jeg gerne bekræfte, at et af justitsministeriet nedsat udvalg i 1964 foreslog, at der i forbindelse med en centraldetention i det storkøbenhavnske område blev oprettet et særligt hospitalsafsnit. Dette skulle have ubetinget pligt til at modtage personer, der var bevidstløse eller næsten bevidstløse på grund af spiritus, eller som frembød tegn på mistanke om sygdom eller alvorlig skade. Det var imidlertid ikke muligt at få etableret et sådant hospitalsafsnit i forbindelse med rigshospitalet eller eksisterende kommunale hospitaler. Man afventede derfor de planer, som Københavns kommune havde om oprettelse af et alkoholhospital. Jeg har forstået, at disse planer senere er skrinlagt. Politiet må derfor fortsat vurdere hvert enkelt tilfælde og eventuelt tilkalde en læge eller sørge for indlæggelse gennem de eksisterende hospitalers skadestuer.

Jeg er enig med hr. Vivike i, at det er et mål at kunne give en del af de detentionsindsatte bedre muligheder for direkte hospitalsmæssig behandling også af de grundlæggende årsager til spiritusmisbruget. Men jeg må konstatere, at hospitalsvæsenet ikke i dag har mulighed for i almindelighed at skaffe plads til detentionsindsatte.

Dette har utvivlsomt sammenhæng med, at der også inden for hospitalsvæsenet må

ske en prioritering af de alvorlige opgaver, som skal løses dér.

Jeg er også enig med hr. Vivike i, at der er grund til at behandle detentionsindsættelser meget omhyggeligt. Jeg ved, at dette også sker. Politiet udviser på dette område den største omhu med henblik på at få disse mennesker under lægebehandling, så snart man har den mindste mistanke om alkoholforgiftning eller -skader. Men jeg må samtidig understrege, at det kan være en meget vanskelig opgave såvel for politiet som for lægerne selv.

Jeg kan i denne forbindelse nævne, at vi i justitsministeriet i de senere år ved bygningsændringer og nybygninger har været særlig opmærksom på indretningen af detentionslokaler bl. a. med henblik på de indsat-tes sikkerhed og på effektiv overvågningsmulighed for de vagthavende politifolk.

Endelig kan jeg tilføje, at vi i justitsministeriet er ved at udarbejde generelle retningslinjer for politiets tilsyn med de indsatte, således at man også herved kan bidrage til den størst mulige sikkerhed for denne kreds af mennesker.

Vivike: Jeg takker for ministerens svar, selv om jeg egentlig havde regnet med, at det havde været lidt mere positivt, end det var, for nu har man altså gjort disse forsøg, og det kunne jo ikke lykkes inden for sundhedsvæsenet, og nu arbejder man så på, at politiet får bedre muligheder for at behandle disse alkoholforgiftede personer. Men i vores naboland Sverige har man altså kunnet klare, at disse mennesker bliver kørt hen på et sygehus og får en speciel behandling, socialrådgiverhjælp dagen efter o. lign., og jeg havde egentlig håbet på, at ministeren kunne sige, at vi vil prøve på at arbejde os frem til det. For det er for dårligt, at vi ligger så langt bagud; det er synd for de mennesker, det angår, men det er også synd for politiet, fordi det er en meget ubehagelig opgave, politiet har dér.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er også enig med hr. Vivike i, at det er en ubehagelig opgave for politiet, og jeg kan aldeles bekræfte, at politiet og altså også justitsministeriet gerne var fritaget for at have denne opgave, men det er jo et hospitalsanliggende, hvis det skal løses rationelt,